

PRIEŠAI KYLA | KOVA. ATSLENKA NIŪRIOS DIENOS.

KRANKAS

BALTOSIOS NAŠLĖS KERŠTAS

A movie poster for 'Krankas: Baltosios Našlės Kerštas'. The central figure is a young man, Jacob Grey, wearing a dark, fringed jacket and light-colored pants. He is leaning over a large, rectangular stone slab that is being lifted from a shallow, rectangular hole in the ground. A bright, golden light emanates from the hole, and a small white spider is visible on the stone slab. The background shows a city skyline at night with streetlights and a dark, stormy sky with rain falling. Several birds are flying in the sky. The overall mood is dark and mysterious.

JACOB GREY

baltos lankos

JACOB GREY

KRANKAS
BALTOSIOS NAŠLĖS KERŠTAS

Iš anglų kalbos vertė Vidas Morkūnas

baltos lankos

1

Jie nenumano, pagalvojo Krankas, nė nenutuokia, kur kiša galvą.

Jau peršlapęs iki siūlo galo jis vis dėlto pasistatė apykaklę ir nužvelgė apytuštę gatvę. Bjaurios darganos nepaisė vos vienas kitas praeivis. Vyriškis tamsiu kostiumu po varvančiu stogeliu krimto suvožtinį. Čiužendami šlapią gatvės dangą zujo automobiliai. Berniukas su motina, susikibę rankomis, užbėgo į batų parduotuvę pasislėpti nuo liūtis.

Pliaupė ištisas dienas, ir atrodė, kad žemi, pilki debesys niekada neišsilis. Gatvės mirko, ant stogo, kur stypsojo Krankas, tyvuliavo balos. Jis dirstelėjo į palaikius savo sportbačius, neseniai aptiktus labdaros konteineriye. Vanduo sunkėsi per medžiagą ir kojų pirštai žliugsėjo, bet Kranko, gyvenime permerkto daugybę kartų, tokia bėda nebaugino. Juodamūrio parke augusiam berniukui miestą

taršančios audros buvo ne pirmiena, vėjai nuolat plėšydavo brezentinį jo lizdo stogą. Jei nepavykdavo greitai šio sutaisyti, Krankas ir jo varnos, lietaus čaižomi, glausdavosi kamputyje, ir tiek. Darganų Krankas nemėgo, bet žinojo: anksčiau ar vėliau jos baigiasi.

– *Kaip saulė atrrrodo, jau nė neprrrrisimenu*, – pasiguodė Spieglė.

Jauniausioji varna tupėjo ant stogo krašto, nuo lietaus gynėsi papūtusi plunksnas. Kitos dvi gūžėjo šalia.

– *Gal jau skrrriskime namo*, – viltingai sukarkė Rūgšna, užsimerkusi ir panarinusi snapą ant krūtinės.

Žvilgūnas pakreipė galvą.

– *Liaukitės verrrkšlenti*, – subarė drauges. – *Šlakelis vandens nieko blogo nepadarrrys*.

Praeiviams jos neatrodo kuo nors ypatingos – trys paprasčiausios varnos, pamanė Krankas. Niekas, išskyrus užkalbėtoją, nebūtų nė įtaręs, kad jis supranta, ką paukščiai sako.

– Trupinys prašė palaukti čia, kol jis patikrins banką, – priminė vaikinukas, galva rodydamas į pastatą kitapus gatvės.

– *Juodamūrrryje gal dvidešimt bankų*, – atsiliepė Rūgšna. – *Kodėl jie turrrrėtų brrrautis kaip tik į šitą? Tiki-mybė varrrrgana*.

Krankas patraukė pečiais.

– *Galiu paskrrrydėti ir dirrrstelėti, jei norrrri*, – pasisiūlė nenustygstantis Žvilgūnas.

Jo užkalbėtojas apgalvojo pasiūlymą. Jei apačioje yra priešų, keistai besielgianti varna juos pabaidytų. Gal verčiau nusiuntus Žvilgūną į ligoninę, tegul pasižvalgo pro langą – kaip ten Selina? Paukštis bent turėtų ką veikti. Tikriausiai nesispyriotų, nors Musių Močios dukters ir nemėgsta. Tiesą pasakius, kaip ir visi kiti, išskyrus jį, Kranką. O juk Selina Devenport per jį ligoninėje ir atsidūrė – jo gyvybę gelbėdama šoko po kulka.

Nuo kautynių ant komisarės Devenport apartamentų stogo buvo prabėgusios dvi savaitės, o Selina Juodamūrio ligoninės lovoje vis dar tysojo be sąmonės. Kodėl mergaitė neatsigauna, medikai neišmanė. Įtarė kažkokią infekciją. Kranko draugas Trupinys, balandžių užkalbėtojas, rėžė tiesiai: būtų geriau, kad ji neatsigautų *niekada*. Ką jam atsakyti, Krankas nesumojo. Kad ir ką visi kiti manytų, Selina vis dėlto jo draugė. Didžiausios grėsmės akivaizdoje nepaliko jo bėdoje.

– *Ei, šefe!* – sukarkė Žvilgūnas. – *Pasakyk gi ką norrrri. Galėčiau aplėkti kvarrrtalą. Niekas manęs nepastebėtų.*

– Na gerai, – atsakė Krankas. – Tik atsargiai.

Paukštis pašoko, išskėtė sparnus ir nusklendė žemyn. Užkalbėtojas nutarė vėliau paprašyti Rūgšnos pabudėti prie ligoninės. Tikėjosi netrukus sužinoti gerų naujienų.

Išgirdęs girgžčiojant atsigręžė ir išvydo avarinėmis kopėčiomis užkopusius pelių užkalbėtoją Kauliuką bei išstypėlį Trupinį.

– *Pačiu laiku*, – tarstelėjo Rūgšna.

Glausdamiesi po apšiurusiu Trupinio skėčiu anuodu pustekine perėjo stogą.

Prie ilgšio tuojau pat nerangiai nutūpė balandis.

– Rite, nesitrauk iš žvalgybos, – pasakė paukščiui jo užkalbėtojas. Skėtis jam tiek ir tepravertė: ant kaktos išdrikę kaštoniniai plaukai buvo šlapi, nevalyvoje barzdoje spindėjo vandens karoliukai. – Čia, – tarstelėjo Trupinys Krankui.

Varnų užkalbėtojas vėl pažvelgė į kitą gatvės pusę, į puošnų triaukščio Taupomojo banko fasadą.

– Iš kur žinai? – paklausė ir pridūrė: – Nematyti nieko neįprasto.

– Pasirodo, valdytojas – iš mūsiškių, – nekantriai įsiterpė Kauliukas. Apskritose jo akyse po neperšlampamos striukės gobtuvu žibėjo įkarštis. Striukė berniukui buvo gerokai per didelė, siekė kelius.

Trupinys linktelėjo.

– Pikvikas, žvirblių pašnekovas. Matyt, todėl buvę kaliniai šį banką ir pasirinko – tikisi ir pinigų prasimanyti, ir atsikirsti prieš juos stojusiems užkalbėtojams.

Krankui nukaito širdis. Vaikinukas žinojo, kokie nuožmūs jo priešai. Pavojingiausi Juodamūrio nusikaltėliai, kuriuos Musių Močia prieš porą savaitių paleido iš kalėjimo ir, pasinaudojusi Vidunakčio Akmens galia, subūrė į naujųjų užkalbėtojų armiją. Mainais už besąlygišką klusnumą komisarė Devenport kiekvienam jų priskyrė valdyti po gyvūnų rūšį.

Įveikti Musių Močią Krankas įveikė, bet jos parankiniai vis dar buvo laisvi ir itin pavojingi, mat juodus savo darbus dirbo pasitelkę naujai įgytąsias užkalbėtojų galias. Mieste tarpo nusikalstamumas. Vagystės, smurtas, vandališki išpuoliai... Laikraščiai protarpiais parašydavo apie gyvūnus nusikaltimų vietose – rotušę apspitusius grifus, kino salę užplūdusius meškėnus, – bet policijos tokie keisti sutapimai nedomino. Krankas pareigūnų nė nekaltino – apie užkalbėtojus jie išvis nenutuokė.

Tą rytą buvo apiplėštas kazino, du apsaugininkai nužudyti, jiems perplėštos gerklės – Lugmano, naujojo panterų užkalbėtojo, darbelis. Laimė, pora Kauliuko pelių, visiškai atsitiktinai užklydusios į lošimo namus, nugirdo apie rezgamą užmačią įsilaužti į banką.

Krankas sugniaužė kumščius. Kai labiau įgus, naujieji užkalbėtojai bus dar pavojingesni, pagalvojo. Trūks plyš reikia juos sutramdyti.

– Ar nereikėtų pranešti mūsiškiams? – paklausė jis. Ponia Strikem ir kiti gerieji užkalbėtojai visame Juodamūryje stebėjo kitus bankus.

Trupinys papurtė galvą.

– Dar gali būti, kad nusikaltėliai puls kitur. O už šitą banką atsakingi mes.

– Pikvikas pasirengęs? – pasiteiravo Krankas ir nužvelgė savo ginklą, Varno Snapą. Trumpas varnų linijos kalavijas juoda geležte kybojo jam prie šono, įmovoje, paties susikurptoje iš senos odinės kuprinės liekanų.

– Pikvikas – ne karys, – atsakė balandžių užkalbėtojas. – Jis net su savo paukščiais beveik nebepasišneka. Bet, kad nenukentėtų niekuo dėti pašaliniai, pasirūpins.

Užkalbėtojas nesinaudoja savo galiomis, gyvena kaip normalus žmogus? Keista! – mintyse nusistebėjo Krankas. Jo paties gyvenime niekada nebuvo nieko normalaus.

Perspėjamai surikęs ant stogo grįžo Žvilgūnas.

– *Važiuoja!* – pranešė paukštis. – *Juodas furrrgonas už penkių kvarrrtalų į rrrytus stabtelėjo prrrrie šviesoforrro.*

– Šaunuolis! – pagyrė Krankas ir atsigręžė į Trupinį ir Kauliuką. – Jie jau netoli.

Trupinys pamojęs ranka susikvietė kelis ant aplinkinių pastatų tupėjusius balandžius. Kauliukas palinko virš stogo krašto. Apačioje kažkas suspiegė. Pažvelgęs žemyn

Krankas išvydo apsiglėbusias mergaitę ir moterį. Nustėrusioms praėivėms po kojomis iš nutekamosios angos viena po kitos ropštėsi pelės ir voromis virveno per gatvę.

Kauliukas išsišiepė.

– Kam tos panteros, jei yra pelių?

Vos pakrutinęs ranką jis nukreipė saviškių armiją ant banko laiptų. Daugybės pelių svorio pakako, kad slankiosios durys atsivertų. Klientai spygaudami puolė į gatvę, jiems iš paskos atsiprašinėdamas išbidzeno nedidukas akinuotas žilaplaukis. Pakėlęs akis į pastato kitapus gatvės stogą jis pasisveikindamas mostelėjo.

Trupinys atsakė tuo pačiu ir paragino draugus:

– Lipkime žemyn.

– Kvieskite kitus, – paliepė Krankas Spieglei.

Varnos nuskrido, o jis nuskuodė prie avarinių laiptų. Kai abiem rankomis suėmė už turėklų ir ėmė slysti žemyn, į kraują pliūptelėjo adrenalinas. Ant kulnų nusileidęs į tarpinę aikštelę, lygiai taip pat čiuposi kito laiptatakio turėklų. Po kelių sekundžių atsidūrė ant žemės ir nubėgo per gatvę. Žmonių aplink beveik nebuvo – visus išbaidė pelių antplūdis ir dargana.

Pikvikas pašnairakiavo į jaunuolį ir pasakė:

– Atsiprašau, šiandien užsidarėme anksčiau. Naikiname kenkėjus.

– Aš – varnų pašnekovas, – paskubėjo prisistatyti Krankas. Į banką reikėjo patekti dar iki atvažiuojant nusikaltėliams.

Senukas įtariai jį nužvelgė.

– Vaikis su manimi, – atsklido balsas iš viršaus.

Trupinys ir Kauliukas kabėjo lietuje, laikomi kelių dešimčių balandžių. Kai juodu nusileido priešais valdytoją, šis liūdnai nusišypsojo ir tarė:

– Klaidą pripažįstu. Eime vidun, greičiau.

Banko interjeras buvo senamadis, medinius barjerus puošė bronziniai aptaisai, ant sienos kybojo didžiulis aliejumi tapytas paveikslas, vaizduojantis spalvų verpetus. Kvepėjo grindų laku, tylą trikdė vien skubrūs Pikviko darbuotojų žingsniai tarnybinėse patalpose.

– Kaip užrakinti duris? – pasiteiravo Krankas, atsigręžęs į didžiules stiklines plokštes.

– Apačioje kairėje yra mygtukas, – atsakė valdytojas.

Varnų užkalbėtojas atkėlė perregimą plastikinį gaubtelį ir spūstelėjo jungtuką. Storo stiklo durys susiskliautė.

– Neperšauamos, – pratarė Pikvikas.

– Skambinkite į policiją specialiąja linija, – paragino Trupinys.

Valdytojas griebė ant barjero padėtą telefoną, ir kaip tik tą akimirką gatvėje prie banko laiptų žvygtelėjęs stabdžiais sustojo juodas furgonas. Krankui net pakinkliai

nusmilko. Vairuotoją jis susyk atpažino – iš ežiuku kirptų plaukų ir raumeningų, kalinių papročiu tatuiruotų rankų. *Lugmanas!* Žaliūkas pasilenkė pažiūrėti, kas dedasi banko vestibulyje. Pastebėjęs Kranką nustebo, bet tuojau pat kreivai išsišiepė. Varnų užkalbėtojas sugniaužė kalavijo rankeną.

Galinės furgono durys atsilapojo, ant šaligatvio išsoko skustagalvė moteris su žiedu lūpoje. Krankas prisiminė matęs ją grumtynėse ant komisarės apartamentų stogo. Plikė *kažkam* furgone pamojo.

Automobilio pakaba sulingavo, iš kėbulo išniro didžiulė galva. Stambus bizonas pauostė orą ir išlipo ant šaligatvio. Žvėries kanopos buvo didelės kaip lėkštės. Pamatęs jį visą Krankas vos neatsisėdo. Milžinas pakreipė galvą į banko duris ir gargždžiai užbaubė, iš snukio nutįso seilių siūlai.

– Ar šitos durys bizonams atsparios? – išblyškęs paklausė Trupinys.

Visi keturi pastirę spoksojo į laiptais atlinguojantį žvėrį, kopdamas šis piktai šnirpštė, išplėtęs šnerves.

Lugmanas išlipo iš furgono, jam iš paskos liuoktelėjo juoda plėšrūnė žvilgančiu kailiu. Buvęs kalinys apsidairė ir pažvelgė tiesiai į Kranką. Sudėjęs delnus lyg maldai, tuojau pat perskyrė ir vien lūpomis paliepė:

– Atidaryk duris!

Varnų užkalbėtojas papurtė galvą.

Plikagalvė pavarė bizoną, tas puolė pirmyn ir su trenksmu tvojo kakta į duris.

Viduje visi atšoko. Stiklas sudrebėjo, bet atlaikė. Galiūnas žvėris atsitraukė ir trenkėsi dar kartą. Stiklas įlinko, bet nė neįskilo.

– Tikriausiai jie nutraukė liniją, – pasakė Pikvikas, vos nulaikydamas ragelį. – Neveikia. Gal kuris turite mobilųjį? Trupinys papurtė galvą.

Krankui atšalo širdis. Vis dėlto jis nuvijo baimę ir, ieškodamas savo varnų, atpalaidavo sąmonę. Sugniaužęs kumščius ėmė kviesti paukščius. Veikiai pro stiklą išvydo juodą debesį, besileidžiantį nuo aplinkinių pastatų.

– Pulkite bizoną! – paliepė savo būriui užkalbėtojas. Dalis varnų atsiskyrusios kibo nagais taršyti moterį. Gindamasi nuo juodųjų paukščių ji veikiausiai neišlaikė ryšio su bizonu, mat šis atbulas nuslydo laiptais ir dunkstelėjo į furgono šoną.

Staiga iš varnų tirštynės mosuodamas kūju išniro Lugmanas. Užbėgęs laiptais vožė savo ginklu į durų stiklą. Viduje vestibuliu nuvilnijo virpesys, Pikvikas net pašoko. Lugmanas žengė žingsnį atbulas ir atsivėdėjęs iš visos sveikatos smogė dar sykį. Stiklas vienur kitur įskilo. Į kovą stoję Trupinio balandžiai puolė vėl užsimojantį nusikal-tėlį. Šis pamėgino paukščius nusipurtyti, bet jų suskrido

dar daugiau. Lugmanas numetė kūjį, grįžo į furgoną ir, kartu įsitempęs savo žvėrį, užsitrenkė viduje.

– Dievulėli, – atsiduso Pikvikas. – Mes... laimėjome?

Bizonas lauke piktai niurnėjo, bet stiklas slopino garsą. Varnų ir balandžių furgone įkalinti Lugmanas ir skustagalvė užkalbėjoja tūžmingai dėbsojo pro langelius. Kas nors greičiausiai jau buvo iškvietęs policiją. Bet Kranko širdis vis daužėsi kaip patrakusi. *Negali būti, kad taip lengvai...*

– Na štai, sustabdėme juos, – lengviau atsikvėpė Trupinys.

– Nepasakyčiau, – pietietiška tarsena lėtai atsiliepė gerai jam pažįstamas balsas.

Krankas krūptelėjęs atsigrėžė. Vaizdas visą sieną dengiančiame paveiksle judėjo, žiūrėti į jį vaikinukui teko įtempus regą, tankiai mirksint. Drobėje išryškėjo vyriškio siluetas. Jo kostiumo spalvos kelis kartus persimainė, kol galiausiai nusistovėjo blyškiai kreminė. Iš paveikslo išžengė Silkas, drugių užkalbėtojas. Jis vos vos kilstelėjo plačiakraštę skrybėlę.

– Krankai, labai malonu, kad nusprendei prie manęs prisidėti.

Krankas mostelėjo ranka, bet visos varnos buvo likusios lauke. Jis žvilgtelėjo į Trupinį. Deja, šio suklysta taip pat neapdairiai.

– Kas jūs? – paklausė Pikvikas.

– Klientas, ir tiek. Ketinu atsiimti indėlių, – atsakė Silkas. – Itin stambų.

– Kauliuk, prigriebk jį! – sušuko Krankas.

Pelės didžiuliu būriu užtelėjo prie drugių užkalbėtojo. Šis atsainiai lyg nuobodžiaudamas iškėlė abi rankas. Banko sienos ir lubos staiga atgijo. Nuo visų paviršių atsiskyrę tūkstančiai drugių akimirksniu užklojo peles, apkibo Kranko veidą. Varnų užkalbėtojas kratėsi plazdenančių sparnelių dusdamas – taip tiršta jų buvo. Jis vos įmatė į kamuolį susirietusį Kauliuką, ant vazono su kažkokiu augalu suklypusį Trupinį.

Staiga kad sudundės! Krankui į nugarą pažiro dygi kruša. *Durų stiklas! Vadinasi, Silkas tik atitraukė dėmesį!* Vaikinas metėsi į šalį. Pačiu laiku! Lydimas savo užkalbėtojos, pro sudaužytas duris vidun įsiveržė bizonas. Vidur vestibulio sustojusiam žvėriui iš šnervių virto garas.

Drugiai išsilakstė; vėl išvydęs šviesą ir gavęs įkvėpti oro Krankas atsipeikėjo ir čia pat išgirdo gailų riksmą.

Bizonas, mažne užgulęs Kauliuką, ragais bruožė grindų plokštę. Prie barjero prispaustas pelių užkalbėtojas tirtėjo iš siaubo.

Varnos jau spietėsi prie durų, bet į vidų Krankas jų neleido. Bijojų net krustelėti – kad žvėris nesutraiškytų Kauliuko, kad ragais nesuplėšytų jo į gabalus.

– Gerai, kad turi tiek proto, – praeidamas su kūju rankose varnų užkalbėtoji suburbėjo Lugmanas. Jo pantera iššiepė dantis, ir Krankas sukrūpčiojo, pajutęs karštą plėšrūnės kvapą. – Visiems patariu nekvailioti, – toliau kalbėjo buvęs kalinys. – Tairos žvėris kaipmat sumaitotų vaikį. Nė būrelis paukščių nepadėtų.

Pikvikas galų gale atsargiai padėjo beverčio telefono ragelį ant šakutės.

– Kas dabar bus? – paklausė.

– Veskis poną Silką į saugyklą, – paliepė Lugmanas.

Žvirblių užkalbėtojas sudvejojo. Įsilaužėlis pavartė akis, ir pantera vienu šuoliu atsidūrė ant barjero, greta Pikviko. Plėšrūnė tarsi žaisdama brūkštelėjo senukui per ranką. Nagai perdrėskė medžiagą, ištryško kraujas. Pikvikas suriko.

– Nesipriešinkite, – virpančiu balsu pratarė Trupinys ir pasisuko į Lugmaną: – Jeigu berniukui kas nutiks...

– Darykite kas liepta, ir jis liks gyvas, – atkirto nusikal-tėlis.

Pikvikas nusivedė drugių užkalbėtoją prie tarnybinių durų salės gilumoje ir surinko kodą. Krankas niršdamas žiūrėjo Silkui įkandin. Kai jiedu matėsi pastarąjį kartą, drugių užkalbėtojas tėškėsi į dumbliną Juodupe, tekančią per miestą. Varnų užkalbėtojas net neabejojo, kad Silkas bus nuskendęs.

– Jūs apgailėtini, – staiga rėžė Kauliukas, nors ir pakabinęs lūpą.

– Užsičiaupk! – keldamas kūjį suurzgė Lugmanas.

– Nebijau, – atšovė berniukas.

– Kauliuk, patylėk, – sudraudė jį Trupinys.

– Netylėsiu! Jei mus ir išžudys, kiti užkalbėtojai juos vis tiek sudoros!

– Paukščiukai ir pelytės padės? – nusikvatojo Taira.

Bizonas pūtuodamas grėsmingai sušnerpštė. Kauliukas nurijo seilę ir išbėrė:

– Jūs – godžių piktadarių gauja, ir tiek. Mes visi vieningi, o jūs kiekvienas žiūrėte tik savo naudos.

– Kauliuk, liaukis! Meldžiu!

– Snarglius už tave kietesnis, balandžių pašnekove, – pasakė Lugmanas.

Nešini dideliais drobiniais maišais, į kuriuos vos tilpo banknotai, pro tarnybinės duris suėjo keli banko darbuotojai, pirmiau slėpėsi kabinetuose. Išvydę bizoną ir panterą jie nustėro.

– Kraukite į furgoną, – sumosavęs kūju nekantriai paliepė Lugmanas.

Darbuotojai su maišais išsispraudė pro skylę duryse, nulipo laiptais ir ėmė krauti maišus į automobilį. Daugybės prie banko susibūrusių paukščių jie dorai nė nepastebėjo. Vos atsikratę maišų išsibėgiojo kas sau.

Silkas grįžo į vestibulį, ir Lugmanas pamėtėjo jam furgono raktelius.

– Turiu dar šį tą čia nuveikti. Ilgai neužtruksiu, – ištarė pašaipiai.

Pasišaukusi bizoną Taira pataršė jam gaurus.

– Drauguži mano, ko norėjome – gavome, – suėmęs bendrui už dilbio sumurmėjo Silkas. – Apytikriai trys milijonai.

Lugmanas nubloškė jo ranką ir šaltai nužvelgė Kauliuką.

– Gauti gavome, bet mano žvėrelis spėjo praalkti.

Krankas įsitempė, pasiruošė pulti. Pajuto, kaip skečia sparnus varnos gatvėje. Kol jis gyvas, Kauliukui nė plaukas nuo galvos...

Silkas susimąstęs nusiėmė skrybėlę. Dirstelėjo į pelių užkalbėtoją, kuris, matydamas artinantis panterą, pravirko.

– Mums neįsakyta, – tyliai pratarė drugių užkalbėtojas.

Juodu su Lugmanu apsikeitė lediniais žvilgsniais. Krankas dvejojo, jam skausmingai trūko oro. *Neįsakyta? Kas jiems įsakinėja?*

– Aš... perprantu, kas įsakyta tarp eilučių, – atkirto Lugmanas. – Silkai, palauk furgone. Nebent norėtum pažiūrėti.

Drugių užkalbėtojas užsidėjo skrybėlę ir neatsigręždamas išėjo iš banko.

- Pažadėjai Kauliuko neskriausti, – priminė Trupinys.
- Nepažadėjau, – atkirto panterų užkalbėtojas. – Pažadėjau, kad liks gyvas. O be kojos juk nenumirs?
- Pinigus pasigrobėte, – suniurnėjo Krankas. – Tad ir keliaukite sau.
- Nebegaišk, – paragino Lugmaną Taira iš nekantrumo žibančiomis akimis.
- Pantera plačiai iššiepė įgeltusius dantis.